

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מנהגות

פרשת נח
שנת תשפ"ז

גליון
קע"ד

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- געבן חיזוק -

א שווערע ארבעט

אשריכם טייערע מחנכים, וואויל און גליקליך איז אייער חלק אז איר האט די זכיה זיך אפצוגעבן מיט די טייערע קינדער. איר לערנט מיט זיי די הייליגע תורה, איר רעדט צו זיי וועגן די גרויסקייט פון דאווענען, און איר דערציילט זיי שיינע מעשיות פון צדיקים.

עס איז נישט קיין גרינגע זאך צו לערנען מיט קינדער; יעדן טאג דארף מען זיך ספראווען מיט פרישע שוועריקייטן און קאמפליקאציעס. דא מאכט זיך א קינד וואס לאכט זיך אויס פונעם מחנה, דא מאכט א קינד א פאקס קעגן דעם מחנה. דא באהאלט א קינד א בליי אין זיין ארבל און שרייבט שטילערהייט אינמיטן פארלערנען, און דא איז דא א קינד וואס זיין קאפ לויפט אים 'גג על גג' - ער וויל פשוט אויפֿרעגן דעם מחנה, דערפאר מאכט ער זיך כאילו ער באהאלט עפעס אין זיין ארבל פֿדי מען זאל אים ארויפרופן און פֿארהאלטן, און דעמאלט וועט ער קענען ווייזן אז ער האט באַמַת גארנישט דארט, פֿדי דער מחנה זאל זיך שפּירן אויסגעשפּילט ווי א נאר...

די האַרעוואַניע פון מחנכות

ווער רעדט נאך פון די שווערע האַרעוואַניע און כחות וואס די מחנכות לייגן אריין אין די קינדער אין שולע!

דאס אליין צו זיין א אידישע מאמע אינדערהיים פארן מאן און פאר די קינדער, איז שוין א גרויסע חידוש ווי

נאר א שטארקע סיפוק אויב מען האט געארבעט אין א מוסד. מען שפירט ביי זיך: 'ברוך השם אז איך האב געהאט א חלק אין בויען אידישקייט אויף דער וועלט'.

עס איז א שאד אז א יאר זאל אריבערגיין מיט ארבעטן ביטער שווער, און ביים סוף זאל מען זיך אליין פרעגן מיט ווייטאג: 'וואס האב איך אויפגעטון דאס יאר? פאר וועמען האב איך אזוי שווער געארבעט?!" דאס זעלבע איז מיט יונגע פרויען וואס זענען נאכנישט פארנומען מיט אייגענע קינדער און ארבעטן נישט אין קיין מוסד; זיי וועלן זיך פרעגן: 'וואס האב איך אויפגעטון דאס יאר? וואס האב איך געהאט פון דעם וואס איך בין אריבערגעגאנגען צו א חבֿר'טע אינדערהיים און סתם געשמועסט שעות לאנג? וואס האב איך פארדינט פון דעם וואס איך האב אַוועקגעגעבן לאנגע שעות ארומצוגיין אין די געשעפטן וכו' און זוכן וואס נאך צו קויפן?!"

א חלק אין אלע זכותים

יעדער איינער וואס האט די זכיה צו ארבעטן אין א מוסד - אפילו אויב מען פארנעמט נישט קיין פאסטן צו לערנען מיט די קינדער פרשה אדער הלכות, נאר מען לערנט מיט זיי שרייבן, רעכענען, און אנדערע לימודי חול - האט א גלייכע חלק אין אלע זכותים וואס קומען ארויס פונעם גאנצן מוסד.

אזוי אויך האט יעדער איינציגער ארבעטער אינעם מוסד א גלייכע חלק אין אלע זכותים וואס ווערן געשאפן דורך די

אזוי מען באווייזט דאס; דא פאלט א קינד אראפ, דא ציינדלט א קינד, דא וויינען די קינדער, און דערצו קומט נאך צו ווען א שכן בעט מען זאל אריינגעמען זייער קינד פאר אפאר שעה.

עס איז ממש א וואונדער ווי אזוי מען קומט אן יעדן טאג אויפצורוימען דאס הויז, וואשן די וועש, ביגלען און צוזאמלייגן די וועש, אנגרייטן א פיינע ווארעמע נאכטמאל, און נאך אויפנעמען דעם מאן מיט א שמיכל. אזוי אויך ארבעט מען שווער אנצוגרייטן דעם גאנצן שבת: חלות, פיש, זופ מיט לאקשן (און עס זענען דא וואס מאכן נאך אויך קניידלעך), פלייש, קוגל, פערפל און טשאלנט. יעדע זאך פאר זיך איז א מורא'דיגע דערגרייכונג וואס א אידישע מאמע באווייזט צו טון.

דאס אלעס איז דאך נאר ווען זי איז בלויז א 'אידישע מאמע' אינדערהיים פאר די אייגענע משפחה; יעצט, אז זי נעמט זיך אויסטער צו גיין ארבעטן אין א מוסד, אנשטאט אויסצוגיין דאס ביסל פרייע צייט זיך אביסל אפצורווען, און זי געבט אַוועק אירע טייערע שעות צו לערנען מיט אידישע קינדער און ארויסהעלפן א מוסד, ווערט דאך די וואונדער פיל גרעסער: 'ווי אזוי מאכט מען דאס טאקע?' אזא מענטש מוז דאך זיין עפעס ממש אויסערגעווענליך און ספעציעל.

דער סיפוק סוף יאר

אָבער ווען מען קוקט צוריק סוף יאר אויף אלעס וואס מען האט אויפגעטון דורכאויס דעם גאנצן יאר, שפירט מען

און דער מענטש אליין ווערט שטארק מחזק.

אין האב דאס געזען ביי מיר, ווען מיר האבן געעפנט אונזער ישיבה "תפארת התורה ברסלב". אין בין דעמאלט אריבער גאר שווערע צייטן מיט מחלקת און רדיפות וכו', אבער אין האב געזען אן אינטערעסאנטע זאך, די אלע טעג וואס אין בין געקומען אין ישיבה, האב אין בכלל נישט געשפירט קיין שום ווייטאג; אבער ווען עס איז געקומען די צייט פון 'בין הזמנים' און די ישיבה איז געווען פארמאכט, און אין בין געבליבן אינדערהיים, איז מיר פלוצלינג שטעלט געווארן. האב אין פארשטאנען אז עס פעלט מיר התחזקות, האב אין גענומען די עצה פון הייליגן רבי'ן צו מחזק זיין אנדערע; אין האב אריבערגערופן עטליכע בחורים צו מיר אהיים און געלערנט מיט זיי דעם ספר 'סיפורי מעשיות' מיט די חיזוק פונעם הייליגן רבי'ן, און דורך דעם איז מיר אליין צוריק גוט געווארן.

דאס איז נוגע פאר יעדן איינעם, אינדערפרי ווען מען גייט ארויס אין גאס און מען גייט אדורך א צווייטן; עס איז מעשים בכל יום אז ביידע מענטשן טראכטן צו זיך: 'אין האב גארנישט קעגן אים, אבער מן הסתם דארף ער נישט מיין "גוט מארגן", ער איז נישט אינטערעסירט אין מיר, ער האלט זיך העכער פון מיר'. אבער ווי נאר איינער רופט זיך אן: "גוט מארגן", צעפאלט גלייך יענעמ'ס גאנצע דמיון; ער זעט ווי שיינע יענער גריסט אים און ווי געשמאק דאס שפירט זיך, און ער ענטפערט גלייך צוריק: "אה, גוט מארגן, א גוט יאר! וואס מאכסטו?"

דערפאר, אנשטאט צו ווארטן אז יענער זאל דיר זאגן: "גוט מארגן", הייב דו אן און גרוס יענעם ערשט מיט א שמייכל: "גוט מארגן". דאס אליין וואס דו וועסט יענעם אויפלעבן מיט א שמייכל - וועט דיר מאכן פילן גוט אויפן הארץ, אזוי ווי דער רבי זאגט אז ווען מען איז מחזק א צווייטן, ווערט מען אליין מחזק.

די עצה קען אויך שטארק העלפן ווען מען שטייט אויף אינדערפרי און מען פילט זיך נישט אזוי גוט. דאס אליין וואס מען קומט אריין צו די קינדער, מען לערנט מיט זיי, מען איז זיי מחזק און מען זאגט זיי

קומען ארבעטן, מען זאל רופן א 'במקום' [א צווייטע לערערין וואס נעמט איבער די פתח פאר איין טאג] וואס זאל מיר איבערנעמען.

עס איז טאקע די גרינגסטע זאך צו באשליסן אז מען קומט נישט היינט אין חדר אדער אין שולע, אבער מען דארף אריינטראכטן: 'וואס וועט געשען אויב אין וועל בלייבן אינדערהיים? דארט וועט מיר שוין נישט שווינדלען? דארט גייט מיר אויפהערן צו איבלען? גיין! אויב אזוי, איז ענדערש זיך צו שטארקן אויפן מצב, ארויסקומען פון בעט, זיך ארומוואשן, פרויבירן זיך אויפצופרישן, און גיין צו די קינדער מיטן פלאן אז אויב מען וועט טאקע זען אז מען קען נישט ממשיך זיין אין פתח - וועט מען דעמאלט אהיימגיין.

דאס זעלבע קען זיך מאכן פרייטאג ביי לערערנס; מען טראכט: 'עס איז דאך דא נאר צוויי שעה צו לערנען, פארוואס זאל אין זיך אזוי אנשטרענגען און גיין ארבעטן אין שולע היינט?' אבער מען דארף אריינטראכטן: 'וואס וועט זיין אויב אין וועל נישט גיין אין שולע? וועל אין בלייבן אין בעט ביז די קינדער וועלן אהיימקומען פון חדר און פון שולע...' דעריבער איז בעסער זיך יא צו שטארקן, ארויסקומען פון בעט און אנהייבן דעם טאג מיטן לערנען מיט די קינדער.

ווערן מחזק דורך מחזק זיין

דער הייליגער רבי געבט אן עצה פאר א מענטש וואס דארף חיזוק. דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קס"ו): עס איז א מורא'דיגע עצה צו ווערן אליין מחזק דורך דעם וואס מען איז מחזק א צווייטן. א מענטש קען דאך נישט אריינזאגן קיין חיזוק אין די אייגענע אויערן, דעריבער זאל ער מחזק זיין א צווייטן, און דורך דעם וועט ער אליין ווערן מחזק.

אפילו אויב די ווערטער וועלן נישט אריינגיין אין יענעמ'ס אויערן, וועט דאס אבער צוריק קומען צו אים אליין; עס וועט ווערן אן אור חוזר, אזוי ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קפ"ד) אז ווען מען רעדט צו א צווייטן דיבורי התחזקות ווערט אן אור ישר און אן אור חוזר, דאס מיינט, אפילו אויב עס גייט נישט אריין אין יענעמ'ס אויערן, ווערט דאך אן אור חוזר

רבי'ס, ראשי ישיבות און משפיעים, וואס שרייבן ספרים, לערנען פאר שיעורים און זענען מגלה דעם אייבערשטן פאר מענטשן. ווייל כדי זיי זאלן קענען אנגיין מיט זייערע פעולות, מוזן זיין געטרייע מענטשן וואס זאלן זיך אפגעבן מיט די קינדער דורכאויס דעם טאג. אויב וואלט קינדער נישט געווען דארט זיך אפצוגעבן מיט די קינדער, וואלטן זיי דאס אליין געדארפט טון, און זיי וואלטן נישט געקענט אנקומען אויסצופירן זייערע אלע הייליגע פעולות.

מען זעט אז די רעגירונג צאלט א פענסיע פאר אלע אירע ארבעטער, כדי זיי זאלן קענען אויסלעבן זייערע יארן מיט כבוד. זיי מאכן נישט קיין חילוק צווישן די סאלדאטן וואס זענען געשטאנען מיט די געווער אין די האנט אויפן שלאכטפעלד, און די וואס זענען געשטאנען אין די מיליטערישע קאך און צוגעגרייט עסן פאר די גאנצע ארמיי. ווייל אלעס אינאיינעם איז איין גרויסע פאזל; כדי די סאלדאטן זאלן קענען מלחמה האלטן קעגן דעם שונא, מוזן זיין אנדערע וואס זאלן זיך אפגעבן מיט זייערע באדערפענישן. אויב די סאלדאטן וואלטן זיך אליין געדארפט זארגן צו קאכן און ברענגען עסן, וואלטן זיי נישט געקענט פירן די מלחמה געהעריג.

דאס זעלבע איז מיט יעדן מענטש וואס העלפט ארויס אין א מוסד, ער איז א חלק פונעם גאנצן קייט, וואס אלע אינאיינעם ברענגען אריין דעם אייבערשטן אין די וועלט.

זיך שטארקן אויפן מצב

שטארקט איין אין אייער הייליגע ארבעט! קומט אריין צו די קינדער און געבט זיי גוטע ווערטער; מען האט נישט קיין השגה וואס א גוט ווארט טוט אלץ אויף.

עס קען זיך מאכן ביי יעדן מענטש, ובפרט ביי פרויען אין ספעציעלע אומשטענדן, אז מען זאל שפירן אינדערפרי ביים אויפשטיין אז מען שפירט זיך נישט אזוי גוט; די קאפ טוט וויי, עס שווינדלט אביסל, מען איז פאראיבלט אדער נישט אין א גוטע שטימונג, און מען טראכט צו זיך: 'אין גיי ארויפן די מנהלת זאגן אז אין פיל זיך היינט נישט גוט און אין קען נישט

מען זאל אים גארנישט טון, בזכות וואס ער באדינט זיין הייליגן רבי'ן. דער רבי ברענגט עס אויף אראפ אין ספר המדות (אות צדיק חלק א', סימן מ): "בזכות שמוש אדם גדול, אדם נצול ממיתה" - אינעם זכות פון משמש זיין א צדיק - ווערט מען געראטעוועט פון טויט.

וואויל זענען די מחנכים וואס שטארקן זיך איבער אלע שוועריקייטן און קומען ארבעטן מיט די קינדער; זיי געבן גוטע ווערטער פאר די קינדער און לייגן אריין אין זיי די הייליגע תורה און דערציילן זיי מעשיות פון צדיקים, זיי וועלן געבענטשט ווערן פונעם אייבערשטן מיט אלע ברכות און ישועות.

באקומט א גרויסע שכל פונעם אייבערשטן. בפרט ווען מען האט די זכיה צו ארבעטן אין א מוסד פונעם הייליגן רבי'ן, איז דאך זיכער אז דער רבי וועט צוריקצאלן מיט נחת ביי די אייגענע קינדער און מיט פילע אנדערע ישועות.

אז מען טוט פארן רבי'ן, מען איז משמש דעם רבי'ן, שפארט מען זיך איין גאר אסאך פראבלעמען אין לעבן. ווי די הייליגע חכמים דערציילן א מעשה (עירובין נד): עס איז געווען א תלמיד פונעם הייליגן תנא רבי אליעזר וואס האט געטון אן עבירה, און עס איז ארויס אויף אים א גזירה אז ער איז חייב מיתה און ער דארף פארברענט ווערן השם ישמרינו, מען האט אבער געזאגט אין הימל

א גוט ווארט, וועט העלפן אז מען זאל זיך אנהייבן פילן גוט, ביז מען וועט שוין אפילו פארגעסן אז פריער האט מען זיך נישט גוט געפילט.

דאס איז אויסער דעם וואס עס קען געשען פון בלייבן איינגעשפארט אינדערהיים, אן גריסן א צווייטן אדער רעדן צו א מענטש, אז מען זאל אריינפאלן אין א קטנות הדעת; אונדא קען מען טאקע רעדן צום אייבערשטן, אבער דאך פעלט זיך אויס זיך צו טרעפן מיט אנדערע מענטשן.

ישועות בזכות די הייליגע ארבעט

ווער עס ארבעט מיט אידישע קינדער

בריוון פון חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

ווי אזוי שטעלט מען אונז א סטאנדארט וואס צו קויפן?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

אמאל פלעג איך קויפן אויף שבת פרישע טשיקן פלייש פאר טייער, ביז איך האב געזען אז איך האב נישט קיין געלט, האב איך אנגעהויבן קויפן פארפרוירענע פליגעלעך, עס איז ביליג און עס האט אלע טעמים.

נאך א דגמא, אמאל פלעג איך קויפן טשאקאלאד עס זאל זיין צו נאשן אמאל מיט א קאווע, און דאס גלייכן, ביז איך האב געזען אז איך האב נישט קיין געלט, האב איך אויפגעהערט, ועוד כהנה וכהנה, אזוי האב איך פארשטאנען פון די שיעורים אז אזוי דארף מען זיך פירן. אז אויב מען האט נישט קויפט מען נישט, און עס איז מיר ברוך השם זייער געשמאק, איך לעב אויף א פשוט'ע סטאנדארט און אין שטוב איז זייער געשמאק, נישט קיין דחקות אבער אויך נישט קיין פזרנות.

מיין שאלה איז אויב מאכט זיך יא אמאל אז עס איז דא אפאר שקל אין טאש, עס איז דא אביסל ריוח, און מען קען זיך יא פארגינען פרישע פלייש אויף שבת, אדער טשאקאלאד וכדומה, וואס איז ריכטיג צו טון? זאל מען קויפן מער און בעסער פון יעדע וואך, אדער אפשר איז יא כדאי אנוועקצושטעלן א

געווען אלע געשמאקע עסן אין טרינקען, און שמעקעדיגע בשמים, און ווען מען האט אריינגעברענגט דעם טיש האט מען געזינגען דעם קאפיטל תהלים (תהלים כד, א): "לה' הארץ ומלאה וגו'" אלעס אויף די וועלט איז דעם אייבערשטן'ס, נאכן עסן האבן זיי געזינגען דעם קאפיטל תהלים (תהלים קטו, טז): "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם"; איך האב זיך זייער געוואונדערט, ווי קומט אזא רייכקייט צו דעם איד? איך האב אים געפרעגט: "וואס פאר א גוטע זאך האסטו געטון אז דער אייבערשטער האט דיר געגעבן אזא רייכטום?" האט ער מיר געזאגט: "איך בין א קצב און ווען איך זע א שיינע בהמה לייג איך דאס אונזעק פאר מיר פאר שבת", האט אים רבי חייא געזאגט: "אשריך שזכית", וואויל איז דיר אז דו האסט זוכה געווען צו דעם, "וכרורו המקום שזפך לך", און געלויבט איז דער אייבערשטער אז ער האט דיר מופת געווען מיט דעם.

אזוי אויף זאלסטו קויפן פאר דיין ווייב א גוטע טשאקאלאד, פאר דיר זאלסטו זיין אויסגעוועקנט נישט אויסצוגעבן קיין געלט און נישט אריינגיין אין חובות, אבער פאר דיין ווייב זאלסטו יא אהיים ברענגען גוטע זאכן. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן

סטאנדארט אין שטוב וואס אזוי לעבט מען סיי ווען עס איז דא געלט און סיי ווען נישט.

איך האב מיין שאלה איז גענוג קלאר.

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת בלק, י"ד תמוז, שנת תשפ"ה לפרט קטן

לכבוד ... גר' יאיר

דו ביסט א קלוגער מענטש אז דו געבסט אכטונג נישט צו אויסגעבן געלט פאר נישט וויכטיגע זאכן, דו לעבסט מיט א חשבון נישט אריינצופאלן אין חובות.

אויף דיין פראגע וכו'; אויב מען האט אפאר איבריגע שקל איז ריכטיג איינצוקויפן פיינע פלייש לכבוד שבת, דאס וועט זיך רייך מאכן. אזוי ווי רבי חייא בר אבא האט דערציילט (שבת קט), אמאל בין איך געווען אין די שטאט לודקנא און איך בין דארט איינגעשטאנען ביי איינעם, האב איך געזען אז מען האט אים אריינגעברענגט א גאלדענעם טיש, דער טיש איז געווען געמאכט פון אזויפיל גאלד אז זעכצן מענטשן האבן דאס געדארפט אויפהייבן; אינעם טיש זענען געווען זעכצן זילבערנע קייטלעך צוגעבינדן צו זיי טעלערס און גלעזער, אויפן טיש זענען

(חולין פד:): "מאי דכתוב (תהלים קיב, ה) 'טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט', לעולם יאכל אדם וישתה פחות ממה שיש לו, וילבש ויתכסה במה שיש לו, ויכבד אשתו ובניו יותר ממה שיש לו", א מענטש זאל נישט אויסגעבן געלט צו קויפן פאר זיך צו עסן, ער זאל קויפן עסן פאר ווייניגער וויפיל ער האט, אבער פאר זיין ווייב און קינדער זאל ער געבן עסן און קליידער מער וויפיל ער האט.

גיי ווייטער אן מיט דיין שפארעדיגע וועג, געב נישט אויס געלט, אבער פאר דיין ווייב זאלסטו יא געבן. אזוי ווי רבי חיים ויטאל שרייבט (שער המצות, פרשת עקב): "איך האב געזען ביי מיין רבי דער הייליגער אריז"ל, אז ער האט נישט געקויפט פאר זיך טייערע קליידער, אויך האט ער נישט געגעסן קיין סאך, אבער פאר זיין ווייב האט ער מקפיד געווען צו קויפן טייערע קליידער, כדי זי זאל זיין צופרידן, אפילו ער האט נישט געהאט קיין געלט".

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה, פרשת פנחס תשפ"ה)

דארף מען אויפנועקן די קינדער אינדערפרי?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך בין נישט קיין ברסלב'ער חסיד, פון דעסט וועגן לערן איך יעדע וואך די וועכנטליכע קונטרסים עצתו אמונה, אשית עצות בנפשי, שיעורי חינוך, און גליון היכל הקודש, און ברוך השם אז זייט מיינע בחור'ישע יארן, שוין איבער צוואנציג יאר,

וואס איך בין מעביר סדרה יעדע וואך די פרשה אום פרייטאג, און איך האב שוין אויך זוכה געווען צו ענדיגן עטליכע מאל ששה סדרי משנה מיטן ברטנורא, דער אייבערשטער זאל ווייטער העלפן.

איך האב געזען אינעם קונטרס אשית עצות בנפשי פון פרשת אמור אז א טאטע דארף אויפנועקן די קינדער, און נישט ארויסגיין פון הויז ווען דאס קינד שלאפט נאך; דאס איז אבער אנדערש פון וואס איך האב געזען און געהערט איבער דעם ענין פון בין הזמנים, ווען א זעכצן יעריגער בחור איז אינדערהיים, צי דער טאטע זאל זיין דער פאליציי מאן פונעם בחור, אים אויפצואוועקן אין צייט צו קריאת שמע און דאווענען, אדער ער זאל אים אויפנועקן איינמאל און פון דארט און ווייטער איז די אחריות אויפן בחור אליין, און די שיטה פון יעדן איז אז אויב וועט דער טאטע שטיין צופיל אויפן קאפ פונעם בחור, וועט ער אים מער דערווייטערן.

איך וויל וויסן אויב דער ראש ישיבה שליט"א האלט אנדערש, אדער רעדט דער ראש ישיבה שליט"א פון קלענערע קינדער וואס מען קען נאך גרינגער מחנה זיין?

איך האף צו באקומען א קלארע ענטפער אויף דעם, נישט א בלליות'דיגע ענטפער איבער די חשיבות פון מעביר סדרה זיין און לערנען משניות, וואס דאס ווייס איך שוין פאר איבער צוואנציג יאר.

יישר כח

תשובה:

בעצרת ה' תתקכ"ד - יום ד' פרשת נשא, ח' סיון, אסרו חג, שנת תשפ"ה לפרט קטן ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

עס ווענדט זיך לויט די ליבשאפט צווישן דער טאטע מיטן קינד; איז דא ליבשאפט - מעג מען זאגן און מען דארף זאגן און מען פועלט מיטן זאגן, אז עס

איז דא ליבשאפט צווישן טאטע און קינד - וועט דער טאטע פועל'ן, איז נישטא ליבשאפט און נאנטקייט - דעמאלט איז נישט פדאי צו זאגן, ווייל נישט נאר עס וועט נישט אויפטון, עס וועט נאר ערגער מאכן.

דאס איז א גרויסע און וויכטיגע פלל ביי עלטערן וואס ווילן פועל'ן ביי קינדער ווי אזוי זיך צו פירן, און ביי מחנכים וואס ווילן מחנה זיין די תלמידים, און אויך ביי מאן און ווייב; אז מען וויל עפעס פועל'ן, מען וויל זאגן וכו' - דארף זיין ליבשאפט און נאנטשאפט. אזוי ווי מיר געפינען ביים אייבערשטן, די הייליגע חכמים זאגן (רש"י פרשת ויקרא, פסוק א): "לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשין בו", ווען דער אייבערשטער האט געוואלט זאגן א מצוה פאר די אידן, האט ער קודם גערופן די אידן מיט א ליבשאפט, מיט א וועג ווי די מלאכים רעדן איינער צום צווייטן, מיט גרויס ליבשאפט, און נאכדעם געזאגט וואס מען דארף טון.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה, פרשת בהעלותך תשפ"ה)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-1

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 438-320-9090

חיווק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיווק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080

בעלגיע / 11552354370 / ארגענטינע / 3235003461